

LIEFDE OVER DE LIJN · I

OP
DEZELFDE
LIJN

JENNIFER
DELAMERE

Liefde over de lijn – I

OP
DEZELFDE
LIJN

JENNIFER DELAMERE

Roman

Vertaald door Corine van Oord

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Hoofdstuk

LONDEN, ENGELAND BEGIN MAART 1880

Alice McNeil keek omhoog naar het Londense pension waar ze alweer ruim een jaar woonde. Het was één grote stapel bruine bakstenen die, vond Alice, altijd een beetje misprijzend leek te kijken. Het was een bescheiden pand, dat leed geen twijfel, maar het was er vrij schoon en de bewoners waren aardig. De hospita die er de leiding had, was vriendelijk, maar soms een beetje te beschermend. Mevrouw Reston waakte over haar jongedames als een moederkloek over haar kuikens.

Alice wist dat ze er blij mee moest zijn dat ze een goede baan had en een plekje om te wonen, maar ze was toe aan verandering. Anders dan de meeste vrouwen in dit pension was dit voor haar geen tussenstation waar ze woonde totdat ze een man vond die met haar zou trouwen en haar zou onderhouden. Op zulke onzin zat Alice helemaal niet te wachten: zij wilde een kans om op eigen benen te staan. Ze wilde zelf kunnen bepalen wanneer ze kwam en ging en

wat ze deed. Dat was niet slechts een droom, want er lagen grote veranderingen in het verschieft als – nee, *wanneer* – ze die baan kreeg bij Henley and Company, een bedrijf dat gespecialiseerd was in de import van graan en katoen.

De afgelopen zeven jaar had Alice als eerste telegrafiste gewerkt bij het Central Telegraph Office in Londen. Het was op zich best uitdagend en dankbaar werk geweest, maar ze was er slechts een van de honderden mannen en vrouwen die daar werkten als bijen in een bijenkorf. Elk aspect van het werk, tot de pauzes aan toe, werd tot in detail vastgelegd. Net als het salaris. De telegraafdienst was een overheidsinstelling en viel onder de directeur-generaal der posterijen. Hoewel Alice het werk leuk vond, vond ze de werkomstandigheden te benauwend. Daarom was ze rond gaan kijken naar banen bij particuliere bedrijven die groot genoeg waren om hun eigen telegraaflijnen te huren. Zij hadden gekwalificeerde telegrafisten nodig en het gerucht ging dat ze meestal een hoger salaris betaalden dan de overheid.

Henley and Company had een eigen telegraaflijn, die een rechtstreekse verbinding vormde met hun kantoor in Liverpool. Ze hadden ook een lijn naar het Central Telegraph Office voor berichten naar de buitenwereld. Ze zochten een nieuwe telegrafist en Alice wist dat ze geknipt was voor die baan. Haar sollicitatiegesprek met meneer Henley was vorige week best goed gegaan, dacht ze. Hij was in elk geval bereid geweest om een vrouw voor deze functie op gesprek te laten komen, wat getuigde van een grote scherpzinnigheid van zijn kant. Een aantal andere bedrijven waarbij ze had gesolliciteerd had geweigerd om zelfs maar met haar in gesprek te gaan. Het versturen van een telegram via hun eigen lijn naar het kantoor in Liverpool had onderdeel uitgemaakt van het sollicitatiegesprek – een test waarvoor ze met vlag en wimpel was geslaagd. Op dit moment kon ze alleen maar afwachten tot ze van hen zou horen, nadat ze de sollicitatiegesprekken met alle andere potentiële kandidaten hadden afgerond.

De deur van het pension ging open en mevrouw Reston keek Alice vanuit de deuropening afkeurend aan. ‘Tss, meisje, wat sta je daar

buiten te treuzelen? Als je niet uitkijkt, waai je nog weg!’

Ja, net een moederkloek, dacht Alice een beetje geërgerd. Maar ze glimlachte naar mevrouw Reston en liep snel de trap op.

Ze mocht het dan beu zijn om hier te wonen, ze was ontzettend blij om weer terug te zijn in Londen. De afgelopen dagen was ze naar huis geweest in Lincolnshire en dat had haar geduld op de proef gesteld. Alice had altijd al gemengde gevoelens over haar familie gehad. Ze hield van al haar gezinsleden, maar ze vond hen ook onnoemelijk vermoeiend. Ze waren allemaal zo overtuigd van de weg die zij in hun leven waren ingeslagen en vroegen zich nooit af of een andere weg misschien beter zou kunnen zijn. Haar broers werkten alle drie in het dorp. Twee waren er getrouwd en hadden jonge kinderen. Haar enige zus was net achttien geworden en sinds de vorige dag was ook zij getrouwd. Alice was natuurlijk blij voor hen allemaal, maar ze had nooit het gevoel dat ze er helemaal bij hoorde.

Terwijl ze naar boven liep, schudde ze deze gedachten van zich af, want ze wilde voor de thee nog uitpakken en wat rusten. Toen ze haar kamerdeur opende, zag ze tot haar verbazing dat er al iemand binnen was. Het was Emma, het nieuwste en jongste meisje dat hier woonde.

Emma draaide zich om. Ze stond bij het raam met een kleine gieteer in haar hand. ‘O! Je bent er al! We hadden je niet voor zevenen verwacht.’ Het was een tenger, rustig en knap meisje. Ondanks een moeilijke jeugd was ze een van de liefste en zachtaardigste mensen die Alice kende.

‘Ik heb een trein eerder genomen.’ Alice zette haar tas neer. ‘Wat ben je aan het doen?’

Het was geen beschuldiging, want ze kende Emma goed genoeg om te weten dat het meisje geen kwaad in de zin had. Ze kon het antwoord echter eenvoudig raden. Het had ongetwijfeld iets met planten te maken. Emma was opgegroeid op het platteland van Kent en een geboren tuinierster. Hoewel ze nu in de stad woonde, had ze haar best gedaan om een beetje van het platteland met zich mee te nemen. Haar kamer stond vol met planten en het was haar zelfs

gelukt om een aantal bloemen en struiken te laten groeien op het kleine lapje grond achter het pension.

En inderdaad, toen Emma bij het raam vandaan stapte, werden er vier kleine potplantjes zichtbaar, die op een rijtje in de vensterbank stonden. ‘Ik hoop dat je het niet erg vindt. Deze zullen het zo goed doen in het licht dat door dit raam valt. Bovendien maakt het de kamer zo veel gezelliger, vind je ook niet?’

Alle planten hadden mooie, zachte bloemetjes. Hun kleur paste zelfs bij de spreij op Alice’ bed. Toch deed Alice alsof ze haar vriendin bedenkelijk aankeek. ‘Weet je zeker dat je ze hier wilt laten? Je weet dat ik dodelijk ben voor planten.’ Het was niet dat ze er een hekel aan had om voor planten te zorgen. Ze had gewoon geen groene vingers. Zelfs de taaiste planten overleefden haar nonchalante behandeling niet.

‘Ik zal er zelf voor zorgen. Jij hoeft er alleen maar van te genieten. Het leek me het minste wat ik kon doen nadat je mij zo geweldig hebt geholpen.’ Emma had onlangs de telegrafopleiding afgerond die door de posterijen werd verzorgd. Het had haar veel moeite gekost om morsecode te leren, maar Alice had haar in de avonduren bijles gegeven, met als resultaat dat ze was geslaagd.

Er werd kort op de deur geklopt en Rose, een van de andere bewoonsters kwam de kamer binnen. ‘Alice! Blij dat je weer terug bent. Ik heb je gemist, meisje van me.’

‘Echt waar?’ vroeg Alice met een plagerige grijns. Rose was een van de minst sentimentele mensen die Alice ooit had ontmoet.

‘Ik kwijnde gewoon helemaal weg,’ hield Rose vol. ‘Vooral doordat die dominante juffrouw Reed tijdens het avondeten het gesprek steeds helemaal naar zich toe trekt als jij er niet bent.’

‘Maar ze heeft dan ook een *hoop* interessante standpunten,’ stemde Alice in.

Rose trok haar neus op. ‘Interessant als je een oppervlakkig typetje bent en je je alleen voor mode en roddels interesseert.’ Haar blik viel op de planten in de vensterbank. ‘Emma, ik zie dat je je groene enthousiasme nu ook al naar Alice’ kamer hebt uitgebreid.’

‘Ja, en hierna ben jij aan de beurt,’ dreigde Emma met een glimlach.

‘Best, hoor. Zolang ik ze maar geen water hoeft te geven. Ik zou de arme schepsels waarschijnlijk laten verdrinken.’

‘Ik snap niet waarom jullie zo hopeloos zijn in het verzorgen van planten. Ze voegen zo veel toe aan een huis. Als ik later zelf een huisje heb, zet ik het vol met planten en ontwerp ik een prachtige tuin.’

Rose en Alice keken elkaar even aan. Emma dagdroomde er altijd van om te trouwen en terug te keren naar het platteland. Ze was absoluut mooi genoeg om het hoofd van iedere man op hol te brengen, maar of het leven daarna aan haar verwachtingen zou voldoen, dat viel nog te bezien.

‘Ja, nou, tot het zover is, hoe gaat het op je werk?’ vroeg Alice. Ze wist dat Emma het de eerste paar weken dat ze voltijds als telegrafiste werkte moeilijk had gevonden om haar draai te vinden.

Emma keek moeilijk. ‘Ik kan ’s nachts niet slapen. Ik hoor in mijn dromen allemaal punten en streepjes.’

‘Dat wordt vanzelf minder,’ zei Rose. ‘Dat had ik in het begin ook, maar nu denk ik er geen moment meer aan.’

‘Maar laten we het niet over werk hebben,’ zei Emma, terwijl ze Alice aankeek. ‘Ik wil alles horen over de bruiloft van je zus.’ Haar gezicht klaarde op bij de gedachte aan dit vrolijkere onderwerp. ‘Waren er veel mensen? Had Annie een mooie jurk? Waar werd het bruiloftsontbijt gehouden? Waar gaan ze heen op huwelijksreis?’

Rose rolde met haar ogen. ‘Het verbaast me niets dat jij de bruiloft het allerbelangrijkst vindt.’

‘Ik houd van bruiloften,’ zei Emma, zonder zich daarvoor te verontschuldigen. ‘Die zijn altijd zo vol van blijdschap en belofte.’

‘Helaas worden ze niet altijd gevolgd door het “en ze leefden nog lang en gelukkig” uit de sprookjesboeken.’ Rose wilde Emma waarschijnlijk een beetje plagen, maar in haar stem klonk een pijn door die haar persoonlijke ervaring op dat gebied liet doorschemeren.

‘Ik weet dat het soms moeilijk kan zijn,’ antwoordde Emma wat minder enthousiast, terwijl ze Rose meelevend aankeek.

Alice en Emma waren niet op de hoogte van de details, maar ze wisten dat het leven Rose niet gunstig gezind was geweest. Hoewel ze pas dertig was, was Rose al weduwe. Alice wierp een blik op de rouwring aan Rose' linkerhand. Zes zaadpareltjes rondom een piepkleine diamant, afgezet tegen een zwarte achtergrond. De fijne, gouden band was ingelegd met zwart email, waarin 'ter gedachtenis aan' was gegraveerd. Hun hospita, die meer afwist van Rose' geschiedenis, had Alice eens toegefluisterd dat Rose' echtgenoot geen goede man was geweest en dat er maar weinig mensen rouwig waren geweest om zijn vroegtijdig overlijden. Rose' houding tegenover mannen leek deze bewering te staven. En toch droeg ze die ring. Alice hoopte dat Rose haar op een dag zou vertellen waarom.

Toen ze merkte dat ze een domper had gezet op de stemming in de kamer, zei Rose met gemaakte vrolijkheid: 'Maar je hebt gelijk. Bruiloften kunnen geweldig leuk zijn. Vooruit Alice, vertel ons alles.' Ze ging in de enige leunstoel zitten die de kamer rijk was. 'Het mag een wonder heten dat je zusje kon trouwen zonder dat je ouders jou dwongen om eerst te trouwen, net als in Shakespeares *De feeks wordt getemd*.'

'Het is een hedendaags mirakel,' stemde Alice lachend in. 'Hoewel ik hoop dat je mij niet vergelijkt met die venijnige Katherina.'

Rose knipoogde. 'Ik zie enkele overeenkomsten.'

Alice deed alsof ze naar haar uithaalde, voordat ze op het voeteneinde van haar bed ging zitten. 'Ik heb geluk dat het tegenwoordig niet meer verplicht is dat de oudste als eerste trouwt.' En ze was er dankbaar voor dat haar vader die vooruitstrevende opinie deelde. 'Het was een prachtige bruiloft, ondanks dat de wind de hoeden van alle mannen weg dreigde te blazen toen we naar de kerk liepen. Maart is niet ideaal voor een bruiloft, maar de tortelduifjes weigerden zelfs maar één maand langer te wachten.'

Emma zat naast haar en wilde duidelijk meer horen. Alice vertelde alle mooie details die ze zich kon herinneren. Het was niet moeilijk om enthousiast over de bruiloft te praten. De bruid en bruidegom waren smoorverliefd en het hele dorp had het huwelijk goedge-

keurd. Zelfs Rose kreeg tranen in haar ogen toen Alice vertelde over de ontroerende toespraak die haar vader tijdens het bruiloftsontbijt had gehouden.

Alice wist dat ze op dit gebied evenwichtiger was dan haar vriendinnen, hoewel ze hen daar niet op aankeek. Ze was niet verhard en verbitterd over de liefde, zoals Rose, maar ook niet zo naïef als Emma, die droomde over bruiloften en een nog-lang-en-gelukkig leven. Nee, zij had een betere weg gevonden, hoewel ze wist dat iedereen op dat vlak zijn eigen keuzes moest maken. Een van haar oudste vriendinnen, Lucy Bennington, was getrouwd en op zich prima terechtgekomen. Lucy was gelukkig, of dacht in elk geval dat ze dat was, en volgens Alice kwam dat ongeveer op hetzelfde neer. Lucy schudde af en toe haar hoofd vanwege Alice' opvattingen, maar in Alice' hoofd en hart was geen spoortje twijfel te bekennen.

Lang geleden had juffrouw Templeton, de directrice van Miss Templeton's School for Young Ladies, Alice een betere weg gewezen: je eigen toekomst uitstippelen en op eigen benen staan. Juffrouw Templeton had dat heerlijk gevonden. Alice had die karaktereigenschap in haar herkend en haar erom bewonderd, al toen ze nog jong was. Juffrouw Templeton had Alice er al snel uit gepikt. Ze had haar op een middag uitgenodigd om op haar kamer thee te komen drinken, waar ze een opwindend toekomstbeeld voor Alice' leven had geschetst dat haar dromen voorgoed in beslag had genomen.

'Het is mijn verantwoordelijkheid om jongedames zagezegd op te poetsen, zodat ze een goede vangst zijn voor een heer,' had juffrouw Templeton haar verteld. 'Ik voer die taak uitmuntend uit, wat de reden is waarom deze school zo'n uitstekende reputatie geniet. Maar ondertussen houd ik ook mijn ogen open voor dat ene daadwerkelijk uitzonderlijke meisje. Een meisje dat bestemd is voor iets beters.'

De twaalf jaar oude Alice had haar met grote ogen aangekeken. 'Ben ik zo'n meisje, juffrouw Templeton?'

'Dat ben je inderdaad. Je bent slim en bijdehand en je lost je wiskundeopgaven liever zelf op dan dat je een van de oudere meisjes betaalt om het voor je te doen.'

Alice' mond viel open van verbazing.

'Denk maar niet dat ik dat niet weet,' zei juffrouw Templeton glimlachend. 'Maar ik gun hun hun kleine geheimpjes, terwijl ik uitkijk naar het meisje met puntenslijpsel op haar jurk en grafietvlekken op haar vingers.'

En zo was Alice bij juffrouw Templeton in de leer gegaan, die haar best had gedaan om ervoor te zorgen dat Alice werd toegelaten tot de telegrafieopleiding en haar naar Londen had gestuurd, in de verwachting dat ze het ver zou schoppen. De droom was bij juffrouw Templeton ontstaan, maar Alice had hem volledig omarmd. Haar ouders waren er niet zo zeker van geweest. Alice had haar vader als eerste weten te overtuigen. Dat was niet zo moeilijk geweest, aangezien hij zelf ook telegrafist was en haar niet anders behandelde dan zijn drie zonen. Uiteindelijk was hij erin geslaagd haar moeder aan het zonderlinge idee te laten wennen. Tenslotte was Alice' geluk het belangrijkste voor hen. En de rol van liefhebbende, huishoudelijk aangelegde dochter die voor hen zou zorgen als ze oud werden, die paste haar kleine zusje als een handschoen. Met een stabiel thuis en een goede echtgenoot kon Annie haar ouders met alle mogelijke problemen helpen.

Het huwelijk van haar zusje was in meerdere opzichten een opluchting voor zowel Alice als de rest van haar familie. Haar kersverse echtgenoot, Roger, was een oprechte en hardwerkende man. Hij zou van Annie houden en goed voor haar zorgen, daar waren ze allemaal van overtuigd. En dat was alles wat Annie wilde. Ze wilde iemand tegen wie ze kon opkijken en op wie ze kon bouwen.

Alice stak anders in elkaar. Zij verlangde naar een kans om haar eigen weg te gaan en zichzelf te bewijzen. Ze was blij dat de baan van telegrafist bij Henley and Company ook openstond voor vrouwen. De meeste vrouwen deden het werk slechts totdat ze trouwden, maar Alice was als een van de weinigen van plan om er een carrière van te maken. Want wat was er beter dan je dagen te vullen met interessant en dankbaar werk en in de avonduren en het weekeinde te kunnen lezen of in het park wandelen? Misschien zou ze zelfs meedoen met

de nieuwste rage: fietsen. Dan wist ze tenminste zeker dat ze altijd ongehuwd zou blijven!

Ze vond het soms raar dat dergelijke gedachten, die de wereld maar vreemd vond, haar zo natuurlijk schenen. Maar telkens wanneer ze de diepte van haar gevoelens peilde, bleef het antwoord hetzelfde. Haar leven had zijn eigen beloningen en dat was genoeg voor haar.

Pas toen Emma en Rose haar kamer hadden verlaten, zodat Alice zich nog even op kon frissen voor de thee, ontdekte ze een brief op haar toilettafel. Van Henley and Company! Die moest gekomen zijn terwijl ze de stad uit was. Ze scheurde de envelop open en haalde de brief eruit.

Ze las hem minstens drie keer helemaal door. Toen liet ze zich met een diepe zucht in de stoel zakken waaruit Rose zojuist was opgestaan. Ze leunde met gesloten ogen achterover en stond zich allerlei visioenen toe van alles wat ze de komende dagen zou gaan doen. Haar leven ontvouwde zich precies zoals juffrouw Templeton had voorspeld.

Ze was aangenomen.

Douglas Shaw zat tegenover het bureau van meneer Pickens, een oudere vennoot van een van de grootste katoenhandels in Atlanta. Hij leunde zelfverzekerd achterover in zijn stoel, terwijl hij geduldig afwachtte. Pickens nam de details van het contractvoorstel door dat Douglas hem zojuist had overhandigd.

“Te laden in Savannah, Charleston of Port Royal...” mompelde Pickens, terwijl hij goedkeurend knikte. “Lossen in Liverpool of de kanaalhaven van Bristol, zoals aangegeven op het moment van ondertekening van de vrachtbrief...”

Douglas was er zeker van dat Pickens geen rare dingen zou vinden. Nadat hij vier weken met zijn zakenpartners in New York en Charleston had gewerkt, kende Douglas de details van deze contracten tot op de laatste komma. Pickens' bedrijf was een nieuwe klant

voor Henley and Company. Maar Douglas had hen grondig door-
gelicht, dus hij wist dat ze hun handel met Groot-Brittannië graag
wilden uitbreiden.

Pickens had de laatste pagina gelezen, zette zijn leesbril af en keek
Douglas aan. ‘Misschien moeten we die vertrekdata aanpassen. Dat
moet ik met mijn manager overleggen. Hij moet ook de bepalingen
met betrekking tot het overliggeld goedkeuren. Soms lopen de trei-
nen die de lading naar de haven vervoeren vertraging op. Dan duurt
het langer dan verwacht om het schip te laden. We moeten er zeker
van zijn dat de eventuele extra kosten daarvan redelijk zijn.’

‘Ik ben ervan overtuigd dat we die details tot ieders tevredenheid
kunnen uitwerken.’

‘Ja, ik ook.’ Pickens stond op en bood Douglas zijn hand. ‘Gefe-
liciteerd, meneer Shaw. We kijken ernaar uit om zaken te doen met
Henley and Company.’

Een uurtje later liep Douglas door de drukke straten van Atlanta
terug naar zijn hotel. Hij was trots en tevreden. Hij had een nieu-
we en winstgevende handelspartner voor het bedrijf binnengehaald.
Morgen zou hij de trein naar Californië nemen om met graanhan-
delaars te praten en zijn succes nog verder uitbreiden.

Toen hij een telegraafkantoor zag, besloot hij naar binnen te gaan
om een bericht aan zijn werkgever te versturen. Meneer Henley zou
het ongetwijfeld fijn vinden om de uitkomst van het overleg van
vandaag zo snel mogelijk te horen. Douglas kon natuurlijk geen ver-
trouwelijke details via de openbare lijn versturen, maar hij kon in elk
geval het goede nieuws over dit nieuwe contract doorgeven.

Nadat hij het telegramformulier had ingevuld, wachtte Douglas
in de rij voor de bediende. Hij hield van telegraafkantoren. In Ame-
rika, en vooral in grote steden als Atlanta, leken ze altijd te bruisen
van activiteit. Dit kantoor had vier telegrafien, allemaal bemand door
telegrafisten die druk bezig waren met het versturen en ontvangen
van de eindeloze stroom berichten die de handel draaiende hield.
Aangezien hij zelf een opleiding tot telegrafist had genoten, ving
Douglas flarden op van de langs de lijnen binnenkomende berich-

ten, een de kakofonie van punten en strepen, terwijl de machines doorratelden.

‘Lees het even aan mij voor, alstublieft,’ zei Douglas toen hij aan de beurt was en het formulier aan de bediende overhandigde.

De bediende las het door om zich ervan te verzekeren dat het formulier correct was ingevuld en las de inhoud van het bericht vervolgens hardop voor. “Bespreking succesvol. Mysterie zwavel onbelangrijke storm. Brief volgt.” Hij wierp Douglas een veelbetekenende blik toe. Een minder ervaren bediende zou zich misschien hebben verbaasd over de schijnbaar willekeurige woorden in het midden, maar deze man had direct in de gaten dat het een code was. Ieder woord in dat vreemde rijtje stond voor een hele zin.

‘Breng ook de extra kosten voor de bevestiging in rekening,’ zei Douglas. ‘Ik wacht wel terwijl u het verstuurt.’

‘Ja, meneer.’ De bediende leek een jaar of twintig ouder dan Douglas. Misschien vond hij het prima om telegrafist te blijven, maar Douglas had altijd geweten dat hij voor iets groters in de wieg was gelegd.

Hij had het ver geschopt sinds zijn dagen als telegrafist in Glasgow. En nog veel verder sinds zijn miserabele jeugd in een van de armste wijken van die stad. Toch leek vandaag pas het begin te zijn, want er lagen ongetwijfeld nog belangrijkere dingen in het verschiet.

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel.nl

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook van Jennifer Delamere

Uit de kunst

Een nieuwe begin – III

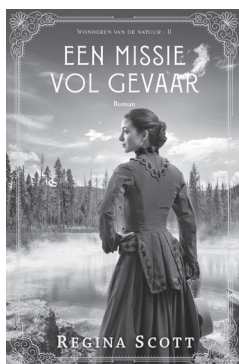

Londen, 1881. Als een tragische gebeurtenis ertoe leidt dat de kunstzinnige Cara Bernay haar baan verliest, raakt ze bevriend met een jonge kunstenaar, Langham. Met zijn hulp stippelt ze een nieuw leven uit en begint ze haar eigen artistieke talent te ontwikkelen. Maar dan doet zijn broer, een knappe, maar onbuigzame graaf, haar een ongewoon verzoek dat ze niet kan weigeren. Ze gaat met de twee broers mee naar hun landgoed en daar stuit ze op raadselachtige dingen. Als Cara en Langham besluiten uit te zoeken hoe het zit, raakt Cara tijdens een opkomende storm in de problemen en loopt haar leven groot gevaar...

Uit de kunst | Jennifer Delamere |
ISBN 9789493208049 | 432 pagina's | € 22,50

Een missie vol gevaar

Wonderen van de natuur – II

Omdat het Congres hem een gids weigert, zit er voor luitenant William Prescott niets anders op dan hulp in te schakelen om zijn missie – Yellowstone beschermen tegen probleemschoppers – uit te voeren. Hij vindt die hulp in de eigenaresse van het hotel Geysir Gateway, de weduwe Kate Tremaine, die het uitgestrekte park als geen ander kent en er alles voor overheeft om het veilig te houden. Ze slaan de handen ineen om ervoor te zorgen dat het park en alle dieren die er hun thuis hebben veilig zijn, wordt al snel duidelijk dat hun gezamenlijke missie vele malen gevaarlijker is dan ze ooit hadden kunnen denken. Helemaal als blijkt dat Danny is ontvoerd.

Een missie vol gevaar | Regina Scott |
ISBN 9789493208131 | 336 pagina's | € 20,99

KAN HAAR VERLANGEN NAAR ONAFHANKELIJKHEID DE LIEFDE WEERSTAAN?

Londen, 1880. Alice McNeil is altijd al nieuwsgierig geweest en droomde jarenlang van een baan als telegrafiste. Nu, jaren later, is dat gelukt. Ze heeft een felbegeerde positie bij het belangrijke handelsbedrijf Henley and Company weten te bemachtigen en heeft geen moment spijt van haar beslissing. Maar als de ambitieuze assistent van de directeur van het bedrijf terugkeert naar Londen, beginnen dingen te veranderen op een manier die Alice zich nooit had kunnen voorstellen.

Jaren hard werken en zijn vindingrijkheid hebben Douglas Shaw de kans gegeven om te ontsnappen aan een leven van armoede. Nu is hij vastbesloten om hogerop te klimmen binnen de maatschappij en daar zet hij zich met alles in zich voor in. Zodat hij de zekerheid heeft dat hij nooit hoeft terug te keren naar de omstandigheden van zijn verleden.

Als Alice en Douglas ontdekken dat ze dezelfde passies en ambitie hebben, groeit er al snel vriendschap tussen hen. Maar dan maakt Alice per ongeluk een jaloerse collega boos en zijn wraak doet haar dromen in duigen vallen. Douglas besluit haar te helpen, maar wordt daardoor gedwongen om keuzes te maken die hij eigenlijk niet wil. Is de groeiende band tussen hen sterk genoeg om hun toekomst in een ander licht te zien en te kiezen voor elkaar, wat het hun ook kost?

Op dezelfde lijn is het eerste deel van de serie Liefde over de lijn, die gaat over Alice, Emma en Rose – drie telegrafisten die in het negentiende-eeuwse Londen hun weg moeten zien te vinden.

de Parel

isbn 978-94-93208-14-8

9 789493 208148